

тинки, надрасканитѣ листове, хвърля я и се полупва пакъ по очи. Нова читанка, та нова. Или нѣма да ходи на училище.

И на заранѣта не отиде. Въртятъ се баща ѝ и майка ѝ, опипватъ се, нѣма пари, отде да взематъ толкова пари:

— Двайсе и два лева, ма Тинче!

— Двайсе и два . . . — подсмърча Тинчето край огнището, и очичкитѣ му просвѣтватъ.

— Камъ да има два? — казва баща ѝ, па нарамва сѣкирата и се заклатушква навънъ. Тинчето избухна въ плачъ подире му, като да го спре, но той не се и обърна. Само майка ѝ дойде до нея, и, като въздъхна, загали я по ждравата главичка:

— А, иди, иди на училище да не забубишъ първитѣ уроци, майка, че първитѣ уроци сж . . . А, па като паднатъ пари по-натамъ . . .

— Сега, само сега . . . — трѣска се въ плачъ Тинчето.

— Ама отде да ги наковемъ сега?

— Яйца ще продадемъ.

— Камъ яйца? Нали сж три кокошки — е, видишъ — и тритѣ разклопали.

— Пѣтела ще продадемъ.

— Хубава работа, — изсмѣ се горчиво майка ѝ, — ами кой ще ни буди?

— Азъ ще ви будя, по-рано отъ пѣтела ще ви будя, само нова читанка ми купете!

— Е, хубаво, де, нова ще бжде, ама по-натамъ, хайде сега, иди на училище, че азъ пѣкъ, трѣбва и азъ да ида при баща ти, да му занеса хлѣбъ . . . Ха-де! — побутна я майката, но Тинчето не се помръдна. — Е, стой си тогава тукъ,

тебъ ще пишатъ двойкитѣ, ти ще се срамувашъ, азъ нѣма . . . азъ да ходя, че трѣбва и азъ да помогна нѣшо.

Разшета се тя, тури хлѣба въ торбата, привърза гърненцето съ чорбица, качна всичко на кобилицата, и като поржча на Тинчето пакъ да иде на училище и да пази кжщата, залюлъ се съ кобилицата нанавпредъ. Остана Тинчето само — да рони сълзи надъ заровеното огнище, като надъ нѣкакъвъ мрътвецъ.

Слънцето бѣше изхвъркнало високо надъ кжщата, когато то се придигна. Махлата ечеше отъ кокоши крѣскъкъ. И тѣхнитѣ крѣкаха. „Пронесли сж“ — втурна се Тинчето съ свѣтнали очички къмъ полозитѣ. Покатери се и бръкна подъ разперилитѣ се квачки — само полозитѣ клапчатъ. „Ухъ“ — пухна тя квачкитѣ и се смъкна намушена отъ коша. Какво да прави сега? Отсреща на курника стариятъ проскубанъ пѣтелъ се люшка въ подрѣмка, така се люшка, като че ще падне. Да го спаси сякашъ се втурна Тинчето. Огледа се наоколо, пристѣпи полечка и протегна ржка. Пѣтелътъ се пробуди, прокъкра и пакъ се спотаи. Тогава Тинка отведнажъ като лисица го сграбчи. Стариятъ пѣтелъ се напѣна, разпери криле и пресипнало закъкра, но тя го притисна до гърдитѣ си и съ тѣржествуваща усмивка го закотка:

— Стой, Пѣйо, стой! . . . Нѣма да те колемъ, нѣма . . .

И както бѣше правила това много пжти, прикотка го най-после и го понесе изъ улицитѣ. Върви тя, гали го и сякашъ се разправя съ него, като съ старъ приятель. Из-